

В. ВАЛЕНТИН

ПЕРЕЗВА

□ ЧАСТИНА I □

Відень - Київ 1921

EX LIBRIS

ІВАНА

ЛУЧКОВА

58

В. ВАЛЕНТИН

PEREZA

ПЕРЕЗВА

ЧАСТИНА I.

PG

3948

375 R4

1921

ДО ЧИТАЧІВ!

(коли будуть).

Я дуже перепрошую, що випускаю першу свою книжку без портрета і критичної розправи. Повірте, це не із скромності, а із за браку відповідних коштів.

Автор.

Вчора справили весілля,
А сьогодні на похмілля
Ми справляєм перезву.

Що там буде — не питаю,
А сьогодні погуляю,
Поживу.

Той на спину взяв Горпину,
Той натяг стару ряднину,
Той кожух . . .

Гей од шлюбу аж до шлюбу
Погуляєм на всю губу,
На весь дух.

І пішло . . . Омелько в боки,
А Данило скоки, скоки, —
Аж гуде!

Стогнуть бубни, закаблуки,
А Микита став на руки,
Тай іде!

Клим бряжчить в тарілку мідну,
Гриць циганам матір рідну
Продає.

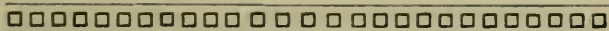
Той схопив за полу тата,
І до рук старого ката
Віддає.

А дитина пробігає:
„Люде, хатонька палає,
Рік чи два!“

А музики! чики, чики,
Тупу, тупу черевики,
Перезва!

І Європа лупить очі:
І відкіль ці поторочі
Тут взялись.

Викидають різні штуки,
Показилися з роспуки,
Запились.

По „Esels-Platz“ на підпитку
Іде козак в кобеняку . . .
Навколо справжній переляк:
З'явивсь у Відні кобеняк.

А вуса! вуса! — дві змії
Висять до самої землі;
Гадюки-вуса, кобеняк, —
Козак напевно з Кобеляк.

Весь Відень вуликом гуде,
А кобеняк вперед іде . . .
„Іде, іде! пильнуй! тікай!“
Кричить що сили поліцай.

Один говорить: „це — зулус!“,
Хтось другий крикнув: „це — хунхуз!“
А третій каже: „білий мавр!“
Рішили всі: — іхтіозавр.

В „Tier-Garten! . . . в клітку!“ . . . ,
знявся крик.

Загинув бідний чоловік:
Сидить у клітці наш козак
За те, що вдягся в кобеняк. 1919 р.

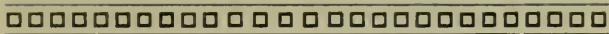
Державні місії,
Контроль, комісії.
Пілати, дипломати,
Вся Україна тут.

Вся сіль кооперації,
Торговлі, спекуляції,
Шакали, зубоскали, —
Європа аж тріщить.

Клопочуться, збираються,
Прощаються, вітаються,
Стривають, виражають,
А ввечері — вино . . .

Нічого не закуплено :
Козу півбока луплену,
Для сміху, на потіху
Додому привезуть.

А там десь на позиції,
Без зброї, без муніції,
У полі босі й голі
Вмірають козаки . . .
1919 р.

„В СВОЇЙ ХАТІ СВОЯ ПРАВДА І СИЛА
І ВОЛЯ.“

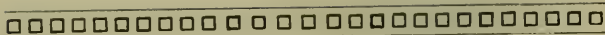
Хожу як дурень, як лунатик...
Це Кернтнер-штрассе, чи Хрещатик?!
Я швидко очи роздеру,
Але ніяк не розберу.

Та ти не смійсь, — кажи, Тарасе,
Хрещатик це, чи Кернтнер-штрассе?!
Дивись: Петро, Хома, Іван,
Брехун, Дубровін, Хуліган.

З того часу, коли іраната
Взяла у мене друга-брата,
Учадив я, осліп, оглух,
Не відріжню слонів від мух.

І ти скажи мені, Тарасе,
Чому це тут, на Кернтнер-штрассе
Що дня я бачу весь уряд,
Як бачив дома рік назад?!

===== 7 =====

Та ось міністр! ... Постій: спитаю ...
„Мій пане! ви давно із краю?
Скажіть, коли це не секрет —
Чому тут весь наш кабінет?

Звичайно — дике запитання:
Усі розв'язані питання,
Народ, ступивши, на нове
І без міністрів проживе.“

Міністр сказав: „Я вас не знаю,
Я завтра »Волю« прочитаю
І подивлюся, що за птах
Мене образив на словах.“

Я хтів підняти плач невтільний,
Аж знов міністр! мій друг колишній,
З яким стрівався я в Мон віжоу ...
І я з обіймами біжу.

А він помітив, та від мене!
„Постій, кричу, постій Семене,
Це ж я, твій друг і панібрат,
А ти ... ти думав — Калістрат?

Скажи! (мені це не байдуже!)
Скажи мені, мій любий друже,
Чому це тут ти, серед нас
В такий страшний, пекучий час?

Народ, казна ж тебе чекає...“

А він мені відповідає:

„Торкнувся ти найтонших струн...
Фінанси там, а тут Супрун.“

Я довго думав: мудра штука
Оця фінансова наука...
Бач, — що сказав мені хитрун:
„Фінанси там, а тут Супрун.“

Дивлюсь — іде і той, якого

Я знав лише із сну ясного.

— „І ви тут?! Господи прости!“

— „Та тра' ж порядки навести.“

Скажи ж мені тепер, Тарасе,
Хрещатик це, чи Кернтнер-штрассе,
Скажи, коли це не секрет,
Чому тут весь наш кабінет.

1919 р.

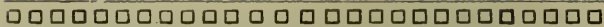
Такий плохий, малесенький,
Такий гнучкий, тонесенький,
Все бігає, всміхається,
Запрошує, вклоняється:
„Голубчику, голубчику,
Вам борщику, чи супчику,
Вам курочку, чи качечку,
З підливкою, на масличку!“

Одвертиться, одбрешеться;
„Вам тисяча належиться! ?
Хіба ще не заплачено? !
Ось, глянемо, побачимо —
Казав ще в тому місяцю:
Пошліть, пошліть же тисячу!
Мошенники! ну, вернетесь,
У тлін, у прах обернетесь!“

З англійцями, з гишпанцями,
З японцями, китаїцями
Торгується, змагається,
То лащитьсѧ, то лається:
„Три дні мене морочите!
Концесій добрих хочете:
Долярчиків попереду,
Спішіть, бо їду в середу!“

А в середу лишається,
Запрошує, вклоняється:
„Голубчику, голубчику,
Вам борщику, чи супчику.
Щоб я та йшов з Петлюрою,
Вязався з авантюрою
І брав тепер поличники,
Та наші залізничники . . .“
і т. д.

Царівна, як сонце, і легка, як хмарка,
З пасом дипломата їде куховарка...
Мабуть менше неї я зробив для краю,
Бо я пішки лісом за кордон тікаю.

У сальон вагоні їде куховарка,
Візаві посол наш „Ковбаса та Чарка“.
Глянеш на обох їх: — Чом тобі не пара?!
Чим тобі посол наш гірше куховара?!

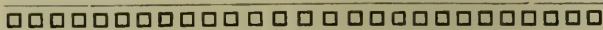
Ну, й меткий же він у нас,
Все він баче, все він знає,
Ні у кого не питає,
Все вирішує у раз.

Так і крає, так і ріже,
Ловкий, гострий як коса.
Мабуть вчився у Парижі
У самого Клеманса.

Вже радіють галичане,
Львів, говорять, буде наш,
А посол на їх як гляне,
Та як крикне: „непартаж“!

Непартажно, суверенно
Все вирішує у мить,
І в думках, у снах щоденно
Він на цілий світ гремить.

Всі народи, слава богу,
Віддають йому уклін
І дають йому дорогу,
Коли в авті їде він.

Щоб в політику мішатись
У такий непевний час
І без гелера остатись, —
Чи не дурень він у нас.

Знає Бог та Божа Мати,
Що в майбутньому нас жде,
Треба мовчки й тихо ждати
Доки грім не загуде!

Загуде, дощем запахне,
Львів і Київ буде наш,
Ну тоді й посол наш бахне:
Я ж казав вам: „непартаж“!

Я дипломат... уже два роки
Сижу я тихо, не кричу ..
Нехай сабаки і сороки
На мене брешуть .. я мовчу.

Народніх грошей і майна
Не витрачав я на приняття,
Про смак французького вина
Не маю жадного поняття.

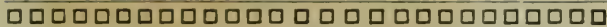
На оселедцях я сидів,
Пив двічі на день чай в прикуску,
І тільки часом серед снів
Я бачив качку або гуску.

Англійці, німці і жида
Мене прохали на розмови,
А я у відповідь: „куди ?
Шампани, квіти та промови ? !“

А ні копійки без пуття !
Не марнотрат я, не піяка,
За те на вік своє життя
Я забезпечив, Богу дяка.

І я все жду, коли мине
Комуністична хуртовина,
Тоді не вдерже тут мене
Ніяка ваша Україна.

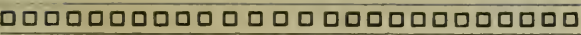
На місце міністра фінансів колись
Осла-дивака посадили,
Корови ногами за боки взялись,
Сміялись бики до знесли.

А в нас, подивіться, цілком навпаки:
Пожовкла зелена діброва,
Голосять телята, сумують бики,
І диха на ладан корова.

Хоч мав він голову не хитру,
А умудрився якось сам,
В дитинстві впасти на макітру,
Страшний дістати шрам
І стати лицарем у дам!

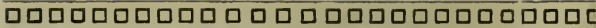

К олишній мій каліка-сват
Попа в при гетьмані в сенат,
І в той же мент він встав на ноги,
І в його виріс хвіст і роги.

Зробивсь він лютий наче вовк,
Ногами посуд перетовк,
Траву хвостом він потолочив
І, сам з рогами, в гречку вскочив.

Весь вік прожив ти в „Петрограді“,
Коли ж додому ти вернувсь,
Були ми дуже, дуже раді,
А ти в міністра обернувсь.

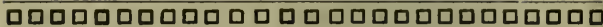
Ти вірний, чесний по натурі,
І я це щиро говорю!
Служив ти правдою царю,
Був вірним гетьману, Петлюрі,
І будеш вірним взагалі
Усім владикам на землі.

Колись блескучий адютант,
Далекий від журби і суму,
Тепер — голодний емігрант
Сидів в кафе і думав думу:

Минуло все і все мине,
Живий не знайдеш порятунку,
Але у мертвого мене
Робак опиниться у шлунку.

Вчора кат зарізав маму
І повісив двох братів...
Я сховався в помийну яму
І до ночі там сидів.

А в ночі я зирк в віконце:
Тато (з катом) за столом
Підраховують червонці,
Пють і бють йому чолом.

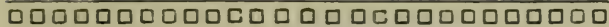

Т ти купив собі віллю без крику,
(Той не дурень, хто добре мовчить)
Але чуєш навколо музику:
Навіть мертве камінне кричить.

Весь вік він торгував (я не кажу,
що честю),
А заробив, як слід, лише в Берестю.

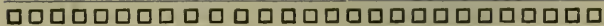
„Я приїхав інкогніто і нікого не буду приймати“. (З промови міністра до журналістів.)

Ніхто не знав, ніхто не чув,
І нагло в місті дзвін загув,
Міністр інкогніто прибув.

„Біжіть, стривайте на двірці“,
Защebetали горобці,
Зашелестіли паперці.

Всі поспішають на парад
І фрак узяти на прокат
Біжить що духу дипломат.

І „слава“ хвилею пішла,
Лилась, греміла і гула
І нагло Відень залила.

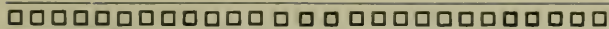

Як струсь у полі серед трав
Міністр серед юрби стояв
І нагло голову сховав.

Три дні народ на площі був,
Три дні кричав: „Міністр прибув“,
А він не бачив і не чув.

Народ нарешті утомивсь,
Розстав, розвіявся, розпливсь, —
Міністр інкогніто лишивсь.

Хто в нас в міністрах не бував,
Осли, телята, поросята
І жовтодзюбі горобята.
Тепер же інший час настав.

Тепер призначують на жах
І на загибель всього люду
Іскаріотського Іуду,
Що ввів дурних дітей в облуду
І обезславив по світах.

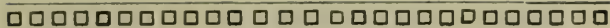

Борітеся — поборете,
Додому зовете,
Додому ви говорите,
А в Відні сидите.

Борітеся — поборете,
Боротись зовете,
А з Копами говорите,
У Бронських сидите.

І пишеться й говориться
Те саме вже сто крат...
Два роки уже бореться
Страшний чемпіонат.

Один в Карлсбаді бореться,
То й в Бадені, чи де,
Ні один не умориться,
Ні один не впаде...

Що ж, хай собі змагаються,
Хіба це не добро,
Як ребра не ламаються,
Хіба лише перо.

.
.

Борітеся — поборете...

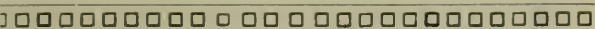
.

Слон голодав . . . Був піст.
Журилася страшенно муха,
Спустила вуха
І навіть хвіст.

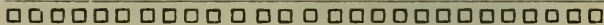
І враз журбу перемогла :
Зняла панчохи, черевики,
Схопила крихту хліба й ліки
І все слонові віддала.

Про правих ес-ерів короткий мій спів:
З підробленим пасом прожити зумів...

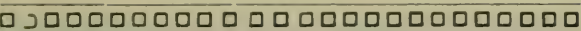
Та ти ж червоний наче рак,
Та ми ж не діти...“

Тоді сказав дивак:

„Я перестав вже червоніти.“

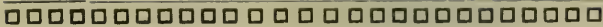
Повірили... і хто б вгадав? —
В ес-ери праві він попав.

ін справжнім був паном у ложці води:
Купавсь і сушився на сонці . . .
ли ж в океан обернулись льоди,
міттям закрутивсь в ополонці.

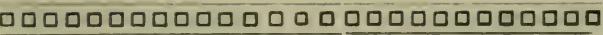
„НАЦІОНАЛЬНІЙ РАДІ“.

Ой, коли збиралась народитись „Рада“,
Била себе в груди, плакала громада:
„Ой із відки ж лихо, ой і що ж то буде!
Будуть із нас кпити і сміятись люде.“

Ой як народилась у хатині вбогій,
Затремтіли руки, затрусилась ноги,
Голова схилилась до землі, додолу,
Очі не дивились на дитину кволу.

Щоб дитина людське око не жахала,
Узяли до неї в няньки генерала,
Та не замінив він дійної корови,
Й не було в дитини ні краплини крові.

І понесла нянька ту дитину в Польщу,
Щоб зробити з неї бадьоріщу її товщу.
Але по дорозі гратись з нею стала,
Високо дитину вгору підкидала

І впустила якось на каміння бідну,
А дитина мала голову не мідну, —
Не пройшло й години, не пройшло й
хвилини

І не стало в світі бідної дитини.

Ой, як умірала на камінню „Рада“,
Плакала, сміялась вся наша громада,
А якомусь блазню дика думка впала —
Однести під ліжко няньку-генерала.

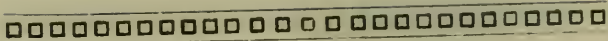
Державний центр, сто крат солодший мрії!
Державний центр без ґрунту, без ваги.
Без тягара — периферії,
Хоч на ногах і висять ланцюги.

Але яка вага у світі перетягне,
Коли ес-еф в повітрє, в небо прагне.
Здається, Бог так само те ж зробив:
Він до ес-ефа всесвіт причепив.

Вони зійшлися небораки
В імя найвищої мети,
Щоб всім єдиним фронтом йти,
І перегризлись, як собаки,
Пересварились, як коти,
І розповзлись знов, як раки.

На все ти, Боже, дав пораду,
На шуку дав гака,
На лиса хитрого принаду
І кріса на вовка.

Ти не забув і українця,
На шию садючи чужинця,
Але пошли йому, молю,
Ще сьому заповідь свою.

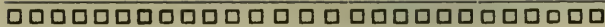
Б А Л Я Д А.

Йду по вулиці — дивлюся:
Український прапор! Стій!
Тут? у Відні? (аж хрещуся)
Рідний прапор! Боже мій!

Вхожу в хату . . . ні людини!
Тільки де-не-де щури
Догризають, наче свині,
Українські прапори.

У кімнаті повно диму,
Чадом, нафтою смердить,
І єдину, неділимую
Хтось будує, аж сопить.

У кутку червона книга,
А на ній сидить поет . . .
В його серце — наче крига
І в руках його штилет.

На хрестах борці розп'яті,
І малі якісь лн дці
В колчаківському захваті
В них шпурляють кам'янці.

Геростратик обнімає
Генерала-москаля.
Кровю теплою стікає
Під ногами їх земля.

Хтось стоїть, очей не зводить,
Наче з Бога, з Клеманса,
А на сході сонце сходить,
Воля, правда і краса.

1919.

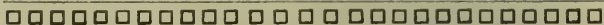
ВЖЕ ЦВІТУТЬ КВІТКИ...

Вже цвітуть квітки в лугах,
Вже щебече соловейко,
Ти ж сидиш, як в печінках,
У Парижу, наш Панейко!

Вже з березових гілок
Опустились вниз сережки,
Вже плете віденський бльок
Самостійницькі мережки.

На чужинців вже ідуть
І Чернигів і Полтава,
Дзвони бубнами гулуть
І лунає знову „Слава“.

Вже у Києві большак
Вибірає шлях додому,
Вже з сльозами на очах
Ждуть жидівського погрому.

Селянин в ярах, в лісах,
Вже викопує гармати,
Вже пшениця на возах,
Щоб повстанцеві віддати.

Вже лунає на полях :
„До останку, до загину !
Хай поляжемо в боях,
А збудуєм Україну.

Душу, тіло віддамо
За соборну, незалежну,
Морем скрізь розіллємо,
Волю справжню, неомежну !“

Вже красуються квітки,
Вже щебече соловейко,
Ти ж попав у печінки
І сидиш у них, Панейко.

1919.

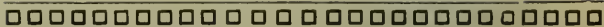
МОЯ ОРІЄНТАЦІЯ.

Орієнтуймося! Спасибі!
Але на кого? — докажіть!
Чи легко це зробити рибі,
Коли на березі лежить?

Орієнтація шість років
Була у мене на царя,
Страшний для мене був Набоків,
Вже не кажу про Носаря.

Пізниш папашу Мілюкова
Я, наче батька, полюбив,
Хоча до нього від Гучкова
Я кольосальний крок зробив.

Аж — Революція! Керенський
І чорт, і дьявол-большевик,
І все, чого язик рутенський
Казати голосно не звик.

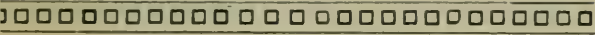
А далі знаєте — Антанта...
І німці... врешті хто кого?!...
Назвіть ви лицаря-гіганта...
Тепер би й я назвав його.

Від німців... став в Париж писати
І до Денікіна пішов.
Поніс йому кріси, гармати,
Віддав народню честь і кров.

Тепер Денікіна немає,
Юденіч впав, Колчак в петлі, —
Орієнтація зникає
І берег рідної землі.

Сиджу то тут, то в Букарешті,
Виношу тисячі негод...
Орієнтуюся нарешті,
В останнє вже, на свій народ!
1919 р.

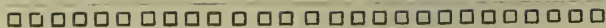
Скільки політиків різних пород!
Скільки політиків! бідний народ.

.....
.....

Кожний отаман або кандидат!
Чуха потилицю добрий наш сват...
Ось де недоленька, ось де біда,
Преться в політики миша руда!

Тільки „аз-буки“ хто-небудь утне,
Духом Жореса від його вже тхне!
Каже: „спасу, доведу тільки я...“
Глянеш — нікчемне, дурне, як теля.

А на Україні гарячі часи,
Треба і сили і рук до коси,
Треба вязати убогі снопи,
Треба орати гулящі степи...

Місто порожнє. Умерло життя,
Всюди на вулицях повно сміття.
От би вагонів хоч п'ять із біди
Наших „лойд-джоржів“ послати туди.

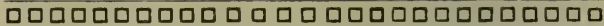
Кожному дати мітлу, чи косу...
Ти ж говорив: Україну спасу...
Маєш нагоду... мети і коси,
Край свій мітлою й кошою спаси.

Колісь тобі сорочку вишивали
Боями вславлені борці,
Тепер цивільні перебрали
Тобі ще вишити її штанці.

Ах, скільки фарб цвіте, співає!
Червоні, чорні, голубі . . .
І тільки жовтої немає.
Додай! поражу я тобі!

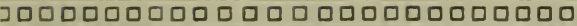

Республіканство, монархізм,
Капіталізм, чи комунізм?
Звичайно — вовкові м'ясце,
Вівці сінце.

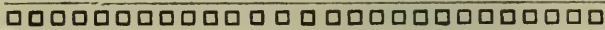
Але питання виникає,
Коли вовка й вівці немає,
Що краще буде для свині?!
Скажіть мені.

Чи не мати для нас і для всіх
У. Н. Р. ?
Монархіст ти, чи лівий ес-ер,
Друг чи ворог ти — міра одна...
І стоїть У. Н. Р., як королева дурна.

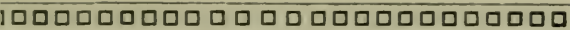

Пішла в письменники блоха,
Що тижня плигає, кусає,
Така уїдлива, лиха,
Що й рідну матір не минає.

Чому ж, скажіть мені, скажіть,
Де хто на зустріч їй біжить,
Здалека шапочку здіймає
І про здоровячко питає?!

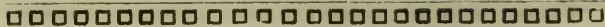

Ще ти, свинопасе-Панасе,
З Шекспіром сидиш на Парнасі?!
Дивіться, їй богу Панас
Попав на Парнас!

Куди ти заліз, емігранте?!
Там Шіллер, там Гете і Данте.
Чи сором ти втратив уже?!
Тікай! Беранже!

А він, як глухий, і не чує,
З Шекспіром, з Байроном жартує
І кожного кличе на ти —
Мов куми-свати...

А з боку, де паслися коні,
Кричала свиня на припоні.
Її і давило й пекло
На спині сідло.

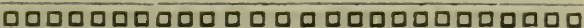

Шевченко питає Панаса:
Так ти, дорогий, без Пегаса?!
Так ти, дорогий, на свині?!
Їй Богу! та ні! . . .

Сміялися всі до знесли,
Крик, галас, гармидер счинили.
Почув і прийшов поліцай:
Зирк! „фендрик“ *) — Г

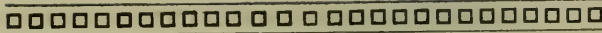
*) Прапорщик.

С... С.! сичиш ти, а не пишеш.
Сичиш... але ти не змія:
Таке писати свинство може
Хіба лише свиня.

Помилуй, господи, овечку,
Прости її дурну рабу,
За те, що вскочила у гречку,
В нову добу.

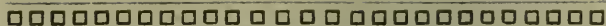
Направ свою небесну кару
На Кремль, Москву...
Верни її в її отару
На степ, на тирсу, на траву.

Я ніколи не був шантажистом,
Паразитом, хвальком, брехуном,
Ні старим, ні малим журналістом,
Що роздовбує смітник пером.

Я з потворами тільки змагався
І лишався самотним в борні,
І за пляц, де я кровю вмивався,
Доведеться платити мені.

Ще ми не згинули марно,
Ще ми на пси не зійшли,
Світить нам дивно прегарно
Сонце надій серед мли.

Гнів свій, любов і весь гумор
Кожний з нас в працю вложив.
Триста шіснадцятий номер
„Читанки“ друг мій зложив.

Змінено крісло на лаву:
Чоботи шиє магістр,
Як будувати державу,
Піше підручник міністр.

Якось поборюєм скруту,
Ще не бємося об лід,
Вивчили добре валюту,
Знаємо біржу, як слід.

Сонце надії нам сяє,
Папороть в серці цвіте. —
Наш дипломат не гуляє,
Вулицю шпарко мете.

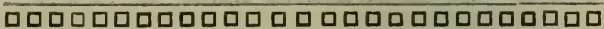
Скрізь повстають комітети,
„Ради“ ростуть, як гриби.
Пруться в московські „совети“
Тільки підніжки-раби.

Де кілька віль ми купили,
Треба кольоній і нам...
Досить поклонів ми били
Ріжним зеленим клинам.

Двісті, чи триста вагонів
Ми насмалили книжок,
Лягері повні патронів,
Крісів, чобіт і панчох.

Стане і дітям й онукам
Жити без всяких турбот...
Ми тут покажемо дукам
Як грабувати народ.

Ми за кордоном не спали,
Чули далекий ми грім.
Всі зберегли ідеали,
Вірні лишилися їм.

Він більш не зміг між людьми бути,
І, знявши руки до краси,
Немов від чаду і отрути
Утік на волю, у ліси.

Він дихав чистою красою,
Малину, зілля якесь їв,
Вмивався ранньою росою
І спав під захистом кущів.

Про його люде говорили:
„Пустельник молиться за нас“,
Попи в церквах йому кадили:
„Услиші, праведнику, глас!“

А він все далі в ліс ховався,
Тремтів і повзав наче гад,
Весь вік він крав і враз прокрався,
Найбільший в місті конокрад.

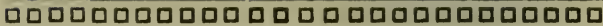

ЕМІГРАНТСЬКЕ.

Чи принесеш ти сто корон?
І заплачу я за вечерю,
Чи нагло я втечу в печерю
І зникну вранці за кордон...
Чи принесеш ти сто корон?

Аж лист... „Прости мене, прости...
Повір! не можу! їй же Богу!
Збираюсь (це секрет!) в дорогу...
Біжу від Шульца у світи.
Будь ласка Зульцу заплати“.

Я
І!

Я ні швець

Ні кравець...

Я професор, чи вже й ректор.

Я найбільший з трьох директор,

Україна вся моя, —

Ось хто я!

Я держава, я закон,

Я приїхав за кордон,

Щоб з царями, з королями,

З президентами, князями

Поділитися думками.

Та якими? Блискавками.

І без мов

Я знайшов

Аж до Австрії дорогу

І живу тут, слава Богу,

Наче риба у воді:

Ні в багатстві, ні в біді.

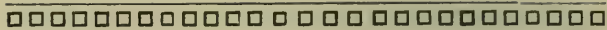
А в готелі кожний знає,

Хто з високих пробуває.

Як на трон колись я злавив,
Миром бог мене помазав
І сказав:
Прав!
І я влади не зрічусь
І на небо вознесусь,
Як святий пророк Ілля.
Ось, хто я.

Сяду в Бога одесную,
(А Христос посуньсь ошую!)
І над світом запаную:
Це професія моя.
Ось хто я.

В мішок напало щось таке,
Кричить і плаче: мекеке!
А дядько в бік ногою — штовх!
Мовчи, а то почує вовк.

Воно ж то встане, то впаде,
Та знов музику заведе.
Кричить, пищить, а дядько — штовх.
Мовчи, а то почує вовк.

О, кабінет
.

ВЕРСАЛЬСЬКИЙ МИР.

Край! Хоч вибились із сили,
А пожежу погасили,
Соломою притрусили,
Нафтою полили
І машину завели.

Спіть спокійно, люде добрі,
Полохливі і хоробрі,
Не дивіться більш на обрії:
Ні хмариночки ніде, —
Грім замовк і не гуде.

Так! прийшли вже всі до згоди,
Поділилися народи
На основ їх природи;
Кожній нації дав мир
Власну хату, власний двір.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
Раї! народи братолюбні
Більш не хочуть самогуби :
Кожний міцно стиснув зуби
І сховав у льох баґнет,
Шаблю, кріс і кулемет.

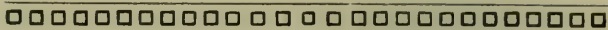

СКОРОХОД.

Ледве чутка донеслася,
Що Америка знайшлася
Без стежок і без дорог,
Що Колумб там царь і бог,
Разом вирішив народ —
Хай біжить наш скороход.

Хай біжить, часу не гає,
Хай Колумба привітає,
Хай розстелиться, як дим,
Заведе торгівлю з ним,
Привезе людей, майна,
(Бо в той час була війна).

Скороход часу не гає,
І в Америку тікає.
Не пройшло і триста літ,
А він з Відня шле привіт,
Пише він, що жив, здоров,
Що в дружині рай знайшов.

Наче стрільнула гармата
Ця записка дипломата;
Цілий край заметушивсь,
Наче в дурні він пошивсь.
І рішив увесь народ,
Що кумедний скороход.

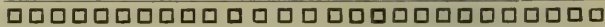
Так такий ти?! вража мати,
Став народець лютувати,
Так такий ти скороход!?
Уже сердився народ.
Ну, повернешся назад,
Довго чухатимеш зад.

Вже згнили кістки Колумба,
А посол сидить, як тумба:
Ні сюди, а ні туди.
Мов жахається води:
Сядь, мовляв, на корабель
І крутись серед скель.

І в одну ясну годину
Пише він листа з Берліну,
Пише він, що жив, здоров,
Що в дружині рай знайшов,
Що доляри і фунти
Тануть, Господи прости.

Та народ мав кров гарячу . . .
Гей! Кричить, в Литву призначу,
Ступиш крок і станеш там,
Що тоді ти скажеш нам.
Прихитрющий був народ,
І побіг наш скороход.

Невідомо, скільки кроків
Єін ступив за двісті років.
Аж як є, колись, в обід,
Із Стокгольму шле привіт,
Пише він, що жив, здоров,
Що в дружині рай знайшов.

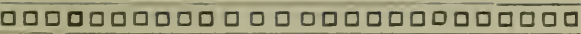
ВОРОНИ.

Одна організація
(Кінчається на а ц і я)
Послала за кордон
Пів дюжини ворон.

Зітхаючи, прощаючись,
Сльозами обливаючись,
Казала їм: „Глядіть,
Хоч в чорта, а купіть.

Ви ж бачите — не коримось,
Конаємо, а боримось,
Без зброї, без чобіт,
Дивуючи весь світ.

Ми маєм пропозиції,
Купіть же нам муніції,
Вдягніть ви козака
В штани і піджака.

Ви вернетесь зі славою,
Ми станемо державою,
Нам вклониться мужик,
Як взує черевик.

Не будьте ж ви воронами,
Вертайтеся з патронами,
Купіть гармат, крісів,
Щоб кум на дно не сів.

Ворони подивилися
І в ноги поклонилися...
І сіло у сальон
Пів дюжини ворон.

Приїхали, умилися,
На стелю подивилися,
Полуботки стягли
І виспатись лягли.

Шість місяців не рухались,
Все мнялися, все чухались,
Нарешті на базар
Летять темніші хмар.

На яворах розсілися,
Погризлися, побилися,
Кра-кра, гар-гар, гир-гир,
Кипить базар, як вир.

Кипить базар поляками,
Хорватами, словаками,
Гуде, як в літку рій,
Народу, Боже мій!

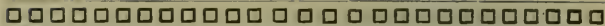
Кругом колеса мажуться,
Майном вози вантажуться,
В кишені продавці
Ховають папірці.

На дворі вже смеркається
І смутно торг кінчається,
Злітає тихий сон
На голови ворон.

Злітає, колихаючи,
На тихій скрипці граючи...
Знов місяців із п'ять
Ворони наші сплять.

Нарешті прокидаються,
Навколо роздивляються,
Навколо — ні душі,
Хоч голову чеши.

Були кріси — минулися,
Купили і не чулися,
Було, кажу, майно
Та продано давно.

Лише стара лишилася,
Рядниною накрилася,
Із кухлика щось пе
І фіги продає.

А голос над воронами:
„Вертайтеся з патронами,
Бо в нас журба і сум —
На дно сідає кум.

Час крилами замаяти,
Доволі часу гаяти,
Бо вискубе закон
Все піря із ворон “

Два тижні торгувалися,
Все чухались, все мнялися,
Не думала стара,
Що верне до двора.

Нарешті прицінилися...

В повітрі покрутилися

І фіги понесли...

Гай тих не донесли.

ПОМИЛКИ.

Замість „в мішок напало щось таке“
(стор. 62) треба читати: „В мішок
попало щось таке“.

Там же замість: „та знов музику заведе“
треба читати: „то знов музику
заведе“.

„Додаток.“

Пояснення.

- Стор. 3. Цей вірш має чисто етнографічний характер.
- „ 5. Тут розказано, як загинув наш земляк серед дикунів
- „ 6. Тут дано зразок патріотичного підйому в перші часи відродження нації.
- „ 7. Тут доводиться, що завівши лад у своїй державі, можна і иншим допомогти.
- „ 10. Це чисто ліричний вірш і жадного змісту не має.
- „ 12. Це єсть вигадка, бо такго призвища ні один посол не має.
- „ 13. Цим віршом автор хотів довести, як швидко українці можуть навчитись дипломатії, коли мають до неї природний хист.
- „ 15. Цим віршом скасовується легенда про широту нашої натури (аероплани, „ложі в театрах“, власне радіо.)
- „ 17. Тут, на жаль, ствержується, що у нас все не по людському.
- „ 18. Тут описується, як може людина і з нехитрою головою здобути лицарську славу, коли потрапить зробити підготовчу роботу.

- Стор. 19. Тут доводиться, що хвіст може робити шкоду тільки тоді, коли він дається жабі, а роги — свині, і що, навпаки, людина з хвостом і рогами може принести велику державну користь.
- „ 20. Цей вірш з огидою відкидає загальний погляд на українців, як на анархистів.
- „ 21. Цим віршом ствержується, що військовому легше щось зїсти на еміграції, ніж цивільному.
- „ 22. Цього не було.
- „ 23. Тут дається порада купувати вілли в той час, коли каміння мовчить.
- „ 24. Цей вірш чисто комерційного характеру і відноситься не до дипломатичних і патріотичних місій, а виключно до торговельних, доводячи, що і в Берестю, при зручності, можна зробити гешефт.
- „ 25. Тут змальовано хитрого міністра.
- „ 27. Сим віршом ствержується правдивість легенди про безсмерте Іуди.
- „ 28. Тут описана московська гра: „Ванька-Встанька“.
- „ 31. Ясно, що люде і досі вірять більше пасові, ніж чомусь иншому.

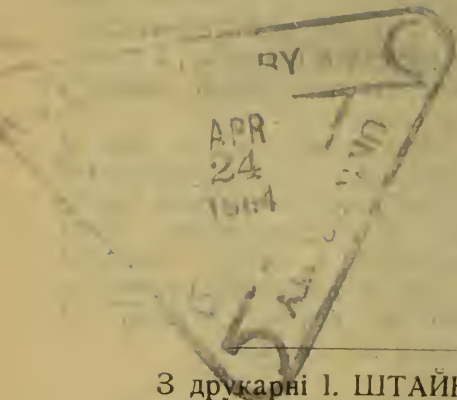
- Стор. 32. Цього ніколи не було.
- „ 33. Тут ствержується, що до революції наша справа була досить в слабих руках.
- „ 34. Цим віршом підкреслюється непереможність природи. Коли уродиться щось нежиттєздатне, то туг не допоможе не тільки медицина, а навіть найвищі чини в роді генералів.
- „ 36. В цім оптимистичнім вірші брешуть переконання, що наш центр ніколи не спуститься на дно.
- „ 37. Цей вірш має зоологічний характер, бо говорить не про людей.
- „ 38. Події на Україні і в зах. Європі дали авторові натхнення написати цю молитву.
- „ 39. Цей вірш ніякого відношення до газети „Український Прапор“ не має, бо „У. Пр.“ має цілком иншу орієнтацію (дивись останні числа).
- „ 41. Тут доводиться, що в печінку легше попасти, ніж вилізти з неї.
- „ 43. Це зовсім не моя орієнтація.
- „ 45. Тут кидається докір Міністерству Праці.
- „ 47. Цей вірш інспірований і я його не розумію.

- Стор. 48. Цей вірш запевнює, що для людей форма правління і суспільного ладу має величезне значіння, а для свиней майже ніякого.
- „ 49. Тут ствержується, що молоко люблять всі без огляду на політичні і соціальні переконання „І стоїть У Н П, як корова дурна“, тут слово „дурна“ додано для рими.
- „ 50. Не треба бути червоноармейцем, щоб хоч якого пана з коня зсадити.
- „ 51. Тут дається порада не звертати увагу на критику! Критика в літературі — це поліція в державі.
- „ 53. Тут зазначено випадок, коли свиня сичала, як гадюка. (Див. Оповід. І. Гасенка.)
- „ 54. „Вскочити в гречку“, значить зрадити. Одначе в тім випадку, коли вскакується і зразу вискакується, це не єсть зрада, а тільки легковажність.
- „ 55. Це — лірика.
- „ 56. Цей вірш різко вимагає амнесії.
- „ 58. Тут доводиться, що коли хтось тікає від людей, то очевидно, має на се важні причини.

стор. 65. Цим віршом одкидається дурна характеристика українців, які наче б то „отличаються медленною походкой к волам“, а також показується успіхи нашого „мо, еплаваня“.

” 68. Цей вірш перестарівся. Автор переконався, що українські ворони нічого не мають спільного з московськими. Коли „шматочок сирю“ попадає в рота українській вороні, то його не тільки словами, а і зубами не вирвеш.

З друкарні І. ШТАЙНМАНА
Відень, ІХ. Universitätsstrasse

○ ◆ ◆ ◆ ◆ ○ ○ ◆ ◆ ◆ ◆ ○
Готуються до друку такі книжки.

В. ВАЛЕНТИНА:

ПЕРЕЗВА (II. Частина).

РЕВІЗОР З КАМ'ЯНЦЯ (Комедія на чотири картини).

ВЛАДА ЗА КОРДСНОМ (Лібрето для оперети).

НАРОДНИЙ СУД (Трагікомедія).

МАРКА ТВЕНА:

ПОДОРОЖ КАПІТАНА СТРОМФІЛЬДА
НА НЕБО.

□ □ □

ВИДАВНИЦТВО „МЛИН“

Адреса видавництва:

○○○ WIEN VIII., ○○○

Langegasse No. 25/49.

